

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας των αιώνων, γραμμένη από τον Γάλλο Ιστορικό Φούνκ Μπραντάνο)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο ωραίος Πάρις, ο γυιός του βασιλέως της Τροίας Πριάμου, θασανίζεται από έναν παράφορο έρωτα για την ωραιότερη των γυναικών, την πεντάμορφη Έλένη, την σύζυγο του βασιλέως της Σπάρτης Μενέλαου. Στο τέλος, μη μπορώντας πια ν' αντισταθή στο πάθος, έξοπλιζει ένα πλοίο κι' έρχεται στην Ελλάδα. Ο Μενέλαος τον φιλοξενεί στα ανάκτορά του, μα η Έλένη του δείχνεται αδιάφορη. Ωστόσο, ο Πάρις δέν απογοητεύεται και έπωφελούμενος ενός ταξιδιού του Μενέλαου στην Κρήτη, ξεμοναχιάζει την Έλένη και της έξωλοειται τον έρωτά του.

Μα η Έλένη τον αποκρούει φέρνοντάς του ένα σωρό όρθά επιχειρήματα και στο τέλος άρνείται να τον ακολουθήση στην Τροία έκουσιως και να εγκαταλείψη τη συζυγική στέγη.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Η Έλένη άγαπούσε τον Πάρι με μιά στοργή μητρική, με μιά τρυφερότητα χαδιάρικης γάτας, μα και με άξιοπρέπεια και με σταθερότητα.

Τό να γοητεύη, να προκαλή τον έρωτα, τό ν' ανταποκρίνεται σ' αυτόν, όχι με πάθος, αλλά με τό καθήκον, ένα καθήκον αυθόρμητο και φυσικό, αυτό ήταν τό πεπρωμένο της γυναίκας που ένσαρκωσε ιδεωδώς την ώμορφιά.

Η πεθερά της ώστόσο, ή γρηά Έκάθη, ή βασίλισσα της Τροίας, θλέποντας τις δυστυχίες, τον αίματηρό πόλεμο, τις θυσίες, τους νεκρούς, τά πένθη, που άφορμή τους ήταν ή άπαγωγή της Έλένης άπ' τον Πάρι, της έλεγε και της ξανάλεγε συχνά:

— Φύγε, κόρη μου, κι' άφησε τό γυιό μου... Θα σε βοηθήσω έγώ να πäs στα καράβια των Έλλήνων... Έτσι μόνο θα τελειώση αυτός ό δλέθριος πόλεμος.

Ήταν στιγμές που ή Έλένη φαινόταν διατεθειμένη να ακολουθήση τις συμβουλές της πεθεράς της. Απύθυνε μάλιστα στον έαυτό της τις πιό σκληρές μομφές για τους γενναίους πολεμιστάς που είχαν σκοτωθή έξ αιτίας της, και για την όρφάνεια και για τό πένθος που είχε σκορπίσει γύρω της. Σ' αυτές τις στιγμές, ή ωραιότερη των γυναικών τραβούσε τά μαλλιά της και ξεφώνιζε:

— Γιατί την ήμέρα που μ' έφερε ή μητέρα μου στον κόσμο να μη μ' άρπάξη ένας δυνατός άνεμος και να με συντρίψη άπάνω στους βράχους των θουνών ή να με ρίξη στα βάθη του πελάγους; Αν γινόταν αυτό, καμμιά άπό τις δυστυχίες που άντικρύζω τώρα με τρόμο, δέν θα συνέβαινε...

Τότε ή Έλένη ντρεπόταν τον ίδιο τον έαυτό της κι' όταν άντίκρυζε τον σεβάσμιο πεθερό της Πρίαμο και τον ύπέροχο άνδράδελφό της τον θεϊόν Έκτορα, τους έλεγε με τά μάτια πλημμυρισμένα άπό δάκρυα:

— Ω! πόσο θα ήμουν εύτυχημένη, αν ό θάνατος με χιυπούσε την ήμέρα, που, για ν' ακολουθήσω τον Πάρι, εγκατέλειπα την συζυγική μου κλίνη, τους άδελφούς μου, την άγαπημένη μου κόρη Έρμιόνη και τις χαριτωμένες μου συντρόφισσες... Άλλοίμονο όμως!... Έζησα... για να θασανίζω τους άλλους και να θασανίζωμαι κ' ή ίδια.

Γρήγορες, φωτεινές, ή όπτασίες της πατρίδος της περνούσαν άπό την σκέψη της, άπό τά όνειρά της: οί ωραίοι λόφοι οί γεμάτοι έληές που ψιθυρίζαν στο πέραςμα του άνέμου, ό γόνιμος κάμπος κι' ό τόσο καθάρος ούρανός της Λακωνίας, ό Εύρώτας άπό τον όποιον ξεπηδούσαν βατράχια, ή σκοτεινόχρωμες πλαγιές του Ταυγέτου. Τά βαρεία τείχη των άνακτόρων της Σπάρτης έπαιρναν τώρα μιά καινούργια γοητεία στα μάτια της: Μά όλες αυτές ή άναμνήσεις συντριβόντουσαν άπάνω στην ασάλευτη άσπίδα της Μοίρας... Κι' αν ό ξανθός Μενέλαος ήταν γενναίος και δυνατός, ό Πάρις τάχα δέν ήταν ό ωραιότερος των άνδρών κι' ό πιό γοητευτικός; Η φωνή του είχε τη γλυκύτητα χαδιού και τό θλέμμα του την γλυκύτητα της φωνής του... Και μέσα στο παλάτι του βασιλέως της Τροίας, περιστοιχισμένη άπό μιά πολυτέλεια που της ταίριαζε και που της φαινόταν πια άδύνατο να τη στερηθή, δέν ήταν κ' ή ίδια μιά βασίλισσα, άφού αυτή την κυβερνούσε πραγματικά εκεί μέσα, παρ' όλη τη δυστροπία της Έκάθης, τις μηχανοραφίες των αυλικών, τους θρήνους της Κασσάνδρας και τη ζήλεια των συνυφάδων της.

Μιά άπό τις πιό περίφημες σκηνές της Ίλιάδος παριστάνει τον γέρο βασιλέα Πρίαμο, περιστοιχισμένο άπό τους κυριώτερους του αυλικούς, έπάνω σ' ένα πύργο που δεσπόζει σε μιά άπό τάς εισόδους της Τροίας. Βρίσκονται όλοι στην κορυφή του πύργου, ένω τά θλέμματά τους πλανώνται στον κάμπο, όπου κυρμηκιά ή στρατιά των Έλλήνων.

Κ' έξαφνα φαίνεται ή Έλένη να πλησιάζη, ασύγκριτη στην ώμορφιά της... Και οί προεστοί, θλέποντάς την, ψιθυρίζουν:

— Ποιός θα κατηγορούσε τους Τρώας ή τους Έλληνας που υποφέρουν τόσα χρόνια τέτοιες μεγάλες δυστυχίες έξ αιτίας μιάς γυναίκας όπως αυτή; Έχει την όψι μιάς άθάνατης θεάς... Θα μπορούσαμε να υποφέρουμε ακόμα πιό μεγάλες δυστυχίες για να μη μäs την πάρουν πίσω οί Έλληνες...

Συγχρόνως ό γέρο - Πρίαμος, φωνάζοντας κοντά του την Έλένη, της λέει με τη μεγαλύτερη στοργή:

— Πλησίασε, κόρη μου, κάθησε κοντά μου για να μπορέσης να δης άπό μακρυνά τον προηγούμενο σύζυγό σου, τους συγγενείς σου και τους φίλους σου! Δέν είναι καθόλου ύπεύθυνοι γι' αυτόν τον πόλεμο που οί θεοί μäs τον επέβαλαν. Μά πές μου, ποιός είναι αυτός ό τρομερός άνδρας, εκεί κάτω, με την μεγαλοπρεπή εμφάνισι. Ξεπερνάει στο μπόι όλους τους Έλληνες που είναι συγκεντρωμένοι όλόγυρά του... Κι' όμως, μεταξύ τους, πολλοί είναι πανύψηλοι, μα κανένας τους δέν έχει τέτοιο μπόι, ούτε τέτοιο εύγενικό παρουσιαστικό... Αυτός πρέπει να είναι χωρίς άλλο βασιληάς.

Και ή Έλένη άπάντησε στον Πρίαμο:

— Άγαπημένο μου πατέρα, μου εμπνέεις σεβασμό... Σεβασμό και φόβο... Α! αν με είχε πάρει ό θάνατος, πριν έλθω έδω ακολουθώντας τον γυιό σου κι' εγκαταλείποντας σπίτι και φίλους, τη μοναδική μου κόρη και τις πιστές συντρόφισσες της παιδικής μου ηλικίας, ό πόλεμος αυτός δέν θα είχε γίνει. Μά ό θάνατος δέν ήρθε και ναμαι πλημμυρισμένη τώρα στα δάκρυα... Ωστόσο, είμαι έτοιμη ν' άπαντήσω στις έρωτήσεις σου,

»Αὐτὸς ποὺ μοῦ δείχνεις ἐκεῖ κάτω εἶνε ὁ γιοῦς τοῦ Ἀτρέως, ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων μὲ τὸ μεγάλο βασίλειο, γενναῖος πολεμιστὴς καὶ κουνιάδος ἐμένα τῆς ἀθλίας σκύλλας!

Ἄφου ἡ Ἑλένη εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Πρίαμος γεμᾶτος θαυμασμό, φώναξε:

— Εὐτυχισμένε γιῦν τοῦ Ἀτρέως, ἄνθρωπε εὐλογημένε ἀπὸ τῆ Μοῖρα, ἡ χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων ὑπηρετοῦν τῆ δόξα σου!

Ἐπειτα, καρφώνοντας τὰ μάτια του στὸν Ὀδυσσεύ, ὁ Πρίαμος, ξαναρώτησε τὴν Ἑλένη.

— Κι' αὐτὸς ἐκεῖ ποῖος εἶνε, κόρη μου; Ὁ Ἀγαμέμνων τὸν ξεπερνάει στὸ ὕψος ἕνα δλόκληρο κεφάλι, μὰ αὐτὸς ἔχει πιὸ πλατὺ στήθος καὶ ὤμους... Τὰ ὄπλα του ξεκουράζονται ἀπάνω στὴν τροφοδότρα γῆ... Διασχίζει τὶς γραμμὲς τῶν σιδεροφράχτων πολεμιστῶν, ὅμοιος μὲ τὸ δασύτριχο κριάρι, ἀνάμεσα στὰ κάτσια πρὸβατα.

Καὶ ἡ Ἑλένη ἀποκρίθηκε:

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ γιοῦς τοῦ Λαέρτη, ὁ Ὀδυσσεύς πλούσιος σὲ συμβουλὲς ποὺ μεγάλωσε στὸ τραχὺ νησι τῆς Ἰθάκης. Τὸ κεφάλι του εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ τὶς διαφορετικὲς πανουργίες κι' ἀπὸ ἕνα σωρὸ ιδέες ποὺ βρίσκονται σωριασμένες ἡ μὴ ἀπάνω στὴν ἄλλη.

Τότε ὁ σοφὸς σύμβουλος τοῦ Πριάμου ὁ γέρο-Ἀντίνορ, ἔλαβε τὸν λόγο καὶ εἶπε:

— ὦ γυναῖκα, μιλάς στ' ἀλήθεια ὅπως πρέπει; Ἄλλοτε ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς ἦρθε ἐδῶ ὡς πρεσβευτὴς τῶν Ἑλλήνων, μαζὺ μὲ τὸν πολεμὸχαρο Μενέλαο, γιὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ σένα. Κ' οἱ δύο φιλοξενήθηκαν στὸ παλάτι μου καὶ ἔτσι ξέρω τὸν χαρακτήρα τους καὶ τὰ κεφάλια τους τὰ γεμᾶτα σκέψεις. Μέσα στὴν ὁμήγυρι τῶν Τρώων, ὁ Μενέλαος ὄρθιος ξεπερνοῦσε τὸν σύντροφό του κατὰ ἕνα κεφάλι καὶ περισσότερο, μὰ καθισμένος ὁ Ὀδυσσεύς ἦταν πιὸ ἐπιβλητικὸς. Ὅταν ἔλαβαν τὸν λόγο, ἀκούσαμε τὸ Μενέλαο νὰ μιλάῃ σύντομα καὶ βιαστικά. Δὲν ἦταν οὔτε ρήτωρ εὐγλωττος, οὔτε ἐπιβόλαιος ὁμιλητὴς, ἂν καὶ νέος ἀκόμα... Μιλοῦσε μὲ δύναμι. Ἐπειτα ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τὶς θαυμαστὲς συμβουλὲς σηκώθηκε. Στεκόταν ἴσιος, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ γῆ. Κρατοῦσε τὸ σκῆπτρο του ἀκίνητο καὶ θὰ τὸν ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ ἕναν ἀπαίδευτο στρατιώτη ἢ γιὰ τρελλό. Μὰ ὅταν ἀπὸ τὸ δυνατό του στήθος βγήκε ἡ βαρεῖα φωνή του ποὺ σκόρπιζε τὰ λόγια του, ὅπως πέφτουν τὰ χιόνια τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καταλάβαμε ὅτι κανένας θνητὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζὺ του στὰ λόγια. Καὶ τὸν ἀκούγαμε, γεμᾶτοι θαυμασμό.

Μὰ ἐκείνη τῆ στιγμή ὁ Πρίαμος διέκρινε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων τὸν Αἴαντα καὶ ρώτησε τὴν Ἑλένη:

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ψηλὸς κι' εὐρωστός Ἀχαιὸς ποὺ ὅλοι οἱ ἄλλοι γύρω του δὲν φτάνουν στὸ μπόι ὡς τοὺς δυνατοὺς του ὤμους;

Καὶ ἡ Ἑλένη ἀπάντησε:

— Εἶνε ὁ μέγας Αἴας, ἡ Ἀσπίδα τῶν Ἀχαιῶν. Κοντὰ του στέκεται ὄρθιος σάν θεὸς ὁ Ἰδομενεύς μαζὺ μὲ τοὺς Κρήτας του. Ὁλόγυρά του συγκεντρώνονται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν στρατευμάτων του. Ὁ πολεμὸχαρος Μενέλαος τὸν φιλοξενοῦσε στὸ παλάτι μας στὴ Σπάρτη κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Κρήτη... Βλέπω κι' ὄλους τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ἀναγνωρίζω καὶ θὰ μπορούσα νὰ πῶ τὸ ὄνομα τοῦ καθενός... Μὰ δὲν βλέπω δυὸ μόνο: τὸν Κάστορα, τὸν δαμαστή τῶν ἀλόγων καὶ τὸν Πολυδεύκη μὲ τὶς δυὸ ἀδερφές, τὰ παιδιὰ τῆς μητέρας μου Λήδας, τ' ἀδελφία μου... Δὲν θέλησαν τάχα νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένη Λακεδαίμονα ἢ, ἀφου ἦρθαν ἐδῶ, δὲν ἀνακατεύονται στὴ μάχη, ντροπιασμένοι γιὰ τὴν μεγάλη προσβολὴ ποὺ τοὺς ἔκανα.

Ἐτοι μιλοῦσε ἡ θεία γυναῖκα, ἀγνωῶντας τὴ μοῖρα τῶν ἀδελφῶν τῆς ποὺ ἡ γῆ τῆς πατρίδας τους τοὺς εἶχε σκεπάσει πειά...

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ μάχη ἐμαίνετο κάτω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Πάρις διέκρινε τὸ Μενέλαο, ποὺ προχωροῦσε στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν Ἑλλήνων, τρομερὸς μέσα στὴ μπρουντζινὴ πανοπλία του. Καὶ ἡ καρδιά του ἀνατρίχιασε. Ὁ ὠραῖος Πάρις ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω καταφεύγοντας μέσα στὸ πλῆθος τῶν συμπολεμιστῶν του.

«Σάν κι' αὐτὸν ποὺ φεύγει περίτρομος, βλέποντας ἕνα φεῖδι μέσα στὴν δεντρόφυτη κοιλάδα—γράφει ὁ Ὅμηρος— ἔτσι κι' ὁ Πάρις ὁ θεῖος ἥρωας ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Μὲ τὸ πρόσωπο κατάχλωμο ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος τῶν γενναίων Τρώων».

Τότε ὁ ἀγογὸς καὶ ἀφοβὸς Ἐκτωρ, βλέποντας τὸν ἀδελφὸ

του νὰ δειλιάζῃ μπρὸς στὸν Μενέλαο τοῦ φώναξε:

— Πάρι, ἄθλιε χάρτινε ἥρωα, ξεγελαστὴ τῶν γυναικῶν, ἐρωτιάρη καὶ πανοῦργε: Καλύτερα νὰ μὴν εἶχες γεννηθῆ ποτὲ ἢ νὰ εἶχες πεθάνει πρὶν ἀρχίσῃς νὰ τρέχῃς πίσω ἀπὸ τὶς γυναῖκες... Καὶ γιὰ σένα θὰ ἦταν προτιμότερο αὐτὸ παρά νὰ γίνῃς ὁ περιγελῶς τώρα στὰ μάτια ὄλων... Γελοῦν τώρα μὲ τὴν καρδιά τους οἱ ξανθόμαλλοι Ἕλληνες μαζὺ σου, αὐτοὶ ποὺ βλέποντας τὸ ὠραῖο σου παράστημα, σὲ θεωροῦσαν ὡς τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ στρατοῦ μας!... Μὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις οὔτε γροθιά, οὔτε καρδιά! Σὲ σένα ταιριάζουν ρούχα γυναικῆς!

Ἀκούγοντας τὰ προσβλητικὰ αὐτὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ Πάρις ἀνωρθώθηκε... Ὡστε τὸν θεωροῦσαν ἀνίκανο ν' ἀντιμετώπιση σὲ μονομαχία τὸν Μενέλαο.

— Ἐκτωρ, μὲ θρίζεις ἄδικα! φώναξε. Ἄν θέλῃς νὰ πολεμήσω ἄς παραταχθῶν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά οἱ Ἕλληνες κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ Τρῶες. Ὁ Μενέλαος κι' ἐγὼ θὰ πολεμήσουμε μπροστὰ στὰ μάτια τους γιὰ τὴν κατοχὴ τῆς Ἑλένης καὶ τῶν θησαυρῶν ποὺ ἔφερε μαζὺ τῆς. Ὁ νικητὴς θὰ τὰ πάρῃ ὅλα. Ἐτσι θὰ γίνῃ εἰρήνη καὶ οἱ Ἕλληνες θὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἑλλάδα... Μ' ἐνθουσιασμό ὁ Ἐκτωρ δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Τρῶας κι' ἔτσι ἡ μονομαχία Πάριδος καὶ Μενελάου ἀποφασίστηκε...

Τότε ἡ Ἴρις, ἡ ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν, ἔτρεξε κοντὰ στὴν Ἑλένη γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν εἶδησι αὐτή. Ἡ Ἴρις, γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ αὐτὸ, ἐπῆρε τὴν μορφή τῆς γοητευτικῆς κόρης τοῦ Πριάμου Λαοδίκης. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ Ἑλένη κεντοῦσε ἐπάνω σ' ἕνα πολύτιμο ὕφασμα διάφορα σχέδια ποὺ παρίσταναν τὰ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων.

Ἡ Ἴρις, ἀνάλαφρη καὶ αἰθέρια, πλησίασε τὴν Ἑλένη καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐλα, ἀγαπημένο μου παιδί, νὰ παρασταθῆς σ' ἕνα σπάνιο περιστατικὸ. Χθὲς ἀκόμα οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τρῶες σκοτωνόντουσαν στὰ δακρῦβρεχτὰ πεδία τῆς μάχης. Μὰ νὰ ποὺ τώρα κάθονται ἡσυχιοὶ, σιωπηλοὶ, ἀκουμπώντας στὶς ἀσπίδες τους κι' ἔχοντας μπηγμένες μέσα στὴ γῆ τὶς μακρυὲς λόγχες τους. Ὁ Πάρις κι' ὁ γενναῖος Μενέλαος ἀποφάσισαν νὰ μονομαχήσουν οἱ δύο τους. Ἐτσι θὰ κριθῆ ἡ τύχη τοῦ πολέμου κι' ὁποῖος νικῆσῃ θὰ σ' ὀνομάσῃ σύζυγό του.

Μιλῶντας ἔτσι ἡ θεὰ Ἴρις, ἔχυσε μέσα στὴν καρδιά τῆς Ἑλένης τὴ γλυκεῖα νοσταλγία τοῦ πρώτου τῆς συζύγου, τῶν παλαιῶν τῆς φίλων καὶ τῆς μακρυνῆς πατρίδας τῆς.

Κι' ἀμέσως ἡ ὠραιότερη τῶν γυναικῶν ἄφησε τὴν κάμαρή τῆς, συνοδευομένη ἀπὸ δυὸ ἀκολουθούς τῆς, τὴν Αἴθρα καὶ τὴν Κλυμένη.

Γλυκὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλά τῆς.

Βιαστικά, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ δυὸ συντρόφισσές τῆς διευθύνθηκαν πρὸς ἕνα πύργο ποὺ δέσποζε τοῦ πεδίου τῆς μά-

χης κι' ἀνέβηκαν ἐπάνω.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχαν προετοιμασθῆ ἐν τῷ μεταξύ, γιὰ τὴ μονομαχία. Εἶχαν φορέσει τὶς μπρουντζινὲς πανοπλίες τους καὶ τὶς περικεφαλαίες τους μὲ τὶς μακρυὲς χαίτες καὶ εἶχαν πάρει τὶς μακρυὲς τους λόγχες, τὰ σπαθιά τους μὲ τ' ἀσημένια καρφιά, τὶς λαμπρὲς περικνημίδες τους καὶ τὶς στρογγυλὲς ἀσπίδες τους.

Νὰ τοι κι' οἱ δύο μπρὸς στὶς ἀντίπαλες στρατιές, τοὺς Τρῶες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Πρῶτος ὁ Πάρις ἔρριξε τὴ λόγχη του, ἡ ὁποία πέτυχε τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀντιπάλου του, μὰ ἡ αἰχμὴ τῆς, χωρὶς νὰ τὴν τρυπήσῃ, ἀναπήδησε ἀπάνω στὸ μπρουντζο.

Μὲ τὴ σειρά του, ὁ Μενέλαος ἔρριξε κι' αὐτὸς τὴν λόγχη του ἐνῶ τὰ χεῖλη του ψιθύριζαν μιὰ προσευχή:

— Λαμπρὲ Δία, ἐπίτρεπέ μου νὰ τιμωρήσω ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου ἡ βαρεῖα προσβολὴ ἐναντίον μου προκάλεσε τὸν ἀνθρωποκτόνο αὐτὸν πόλεμο. Ἐπίτρεπέ μου, νὰ τὸν ξεπλώσω νεκρὸ καταγῆς, γιὰ νὰ μάθουν οἱ μεταγενέστεροι ὅτι στὸν κόσμον βασιλεύει ἡ δικαιοσύνη καὶ ὅτι οἱ θεοὶ δὲν ἀνέχονται ν' ἀνταποδίδῃ κανεὶς τὴ φιλοξενία, τὴ φιλία καὶ τὴν καλωσύνη μὲ προσβολὲς κατὰ τῆς τιμῆς.

Ἡ δύναμι, μὲ τὴν ὁποία ὁ Μενέλαος ἔρριξε τὴν λόγχη του ἦταν τόση, ὥστε τρύπησε τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀντιπάλου καὶ ξέσκιζε τὸ χιτῶνα ποὺ τοῦ σκέπαζε τὴν κοιλιά.

Ἐπειτα, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ὤρμησε ἐναντίον του καὶ μὲ τὸ σπαθὶ του τὸν χτύπησε στὴν περικεφαλαία του. Μὰ τὸ σπαθὶ ἔσπασε ξαφνικὰ στὰ χέρια τοῦ γενναίου γιοῦ τοῦ Ἀτρέως, ὁ ὁποῖος φώναξε θυμωμένος:

(Ἐκολουθεῖ).

Ἡ ὠραία Ἑλένη